

ЕРАТРИЛЪР

КРИС КАРТЪР

Насладете се на зловещо
произведение на изкуството

ГАЛЕРИЯ
НА МЪРТВИТЕ

КРИС КАРТЪР

ГАЛЕРИЯ НА МЪРТВИТЕ

Gallery of the Death
Copyright © 2018 by Chris Carter
All rights reserved.

© Юлия Чернева – превод
© Димитър Стоянов – Димо – художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2018
ISBN 978-954-389-465-9

1.

Линда Паркър влезе в тристайната си къща в Силвър Лейк, Североизточен Лос Анджелис, затвори вратата и въздъхна тежко. Денят беше дълъг и имаше много работа. Пет фотосесии в също толкова студия, разпръснати из целия град. Самата работа не беше чак толкова изтощителна. Тя обичаше професията си на манекенка и беше много добра в нея, но да шофира насам-натам в град като Лос Анджелис, където колите се движеха бавно в най-добрия случай, беше уморително и изнервяше и най-гърпеливите хора.

Линда беше излязла от дома си в седем и половина сутринта и когато спря на алеята пред къщата си червения си фолксваген „костенурка”, часовникът на таблото показваше 22:14. Беше уморена и гладна, но всяко нещо по реда си.

– Вино – каза си тя, запали лампите в дневната и изрита обувките от краката си. – В момента се нуждая от голяма чаша вино.

Линда живееше в едноетажната си къща с бяла фасада с Господин Бойнго, черно-бял бездомен котарак, който беше спасила от улиците преди единайсет години. Поради напредналата си възраст Господин Бойнго вече рядко напускаше къщата. Така и не можа да свикне да тича навън и да гони птици. Това загуби привлекателността си преди няколко лета и сега котаракът прекарваше повечето си дни на перваза на прозореца. Стоеше там, спеше или гледаше унесено безлюдната улица.

Когато лампите светнаха, Господин Бойнго, който от три часа дремеше на любимия си стол, стана, протегна предните си лапи и се прозя продължително и безгрижно.

Линда се усмихна.

– Хей, Господин Бойнго. Как мина денят ти? Зает ли беше?

Радостен, че отново я вижда, котаракът скочи на пода и бавно се приближи до нея.

– Гладен ли си, малкият ми? – попита тя и се наведе да го вземе.

Котаракът се сгуши в нея.

– Изяде ли всичката си храна? – Тя го целуна по челото.

Знаеше, че денят ѝ ще бъде дълъг, и затова беше оставила достатъчно храна, или поне така си мислеше. Линда пристъпи вдясно и погледна купичките с храната и водата в ъгъла. Не бяха празни.

– Не си гладен, така ли?

Господин Бойнго започна да мърка. Сънните му очи примигаха два пъти.

– Не съм – каза Линда със смешен глас като на герой от анимационен филм, преструвайки се на Господин Бойнго. – Искам само гушкане, защото мама ми липсваше.

Тя започна нежно да го чеше по врата и под брадичката. Устата на котарака веднага се разтегли в доволна усмивка.

– Обожаваш това, нали? – Отново го целуна.

С котарака на ръце, тя влезе в кухнята, взе чиста чаша от миялната машина и си наля щедра доза от вече отворена бутилка южноафрикански пинотаж. Пусна Господин Бойнго и вдигна чашата към устните си.

– Ммм! – каза на висок глас Линда, когато тялото ѝ най-после започна да се отпуска. – Рай в течна форма.

Тя извади от хладилника вечерята си – малка купа салата. Предпочиташе двоен чийзбургер с подпютени пържени картопки или голяма, много лютив пица пиперони, но това би означавало да наруши правилата на строгата си нискокалорична диета – нещо, което си позволяваше да прави много рядко, за да се възнагради, а тази вечер не беше „вечер за лакомства”.

Линда отпи още една глътка вино, взе чашата и салатата и излезе от кухнята.

Котаракът я последва.

Тя се върна в дневната, сложи всичко на масата и включи лаптопа си. Докато чакаше компютърът да зареди, бръкна в чантата си и извади тубичка овлажняващ крем. Намаза обилно ръцете си и повтори процедурата с краката си.

Господин Бойнго я наблюдаваше безучастно.

През следващия половин час Линда отговаря на имейли и добави няколко ангажимента в календара си. След това затвори електронната поща и реши да се включи в профила си във Фейсбук. Имаше трийсет и две нови искания за приятелство, трийсет и девет нови съобщения и

деветдесет и шест нови известия. Тя погледна часовника на стената вляво от нея. 22:51. Замисли се дали наистина е в настроение за Фейсбук, когато котаракът скочи в скута ѝ.

– Хей, искаш още гушкане, а? – попита Линда и след това продължи с престорен глас: – Разбира се, че искам. Остави ме сам цял ден. Лоша мама.

Тя започна да го гали под брадичката, когато си спомни за нещо, което се канеше да направи от два дни.

– Сетих се. – Линда се втренчи в мъничките очи на Господин Бойнго. – Хайде да си направим една от онези снимки с разменени лица. Какво ще кажеш?

Преди два дни Мария, най-добрата приятелка на Линда, беше постнала в Инстаграм снимка с разменени лица на себе си и прелестната ѝ малка френска болонка. Кученцето имаше вродена аномалия на долната челюст и езикът му постоянно беше изплезен. За да бъде като него, Мария също беше изплезила език на снимката. Комбинацията от пухкава бяла козина, изрусена коса, изплезени езици и винаги тежкия грим на Мария се беше съчетала в много забавно изображение. Линда се беше зарекла, че ще опита нещо подобно с Господин Бойнго.

– Да, хайде да го направим – изрече Линда с изпълнен с вълнение глас и кимна на котарака. – Ще бъде забавно, обещавам.

Тя взе Господин Бойнго и мобилния си телефон и почука с пръст по иконата на приложението „Размяна на лица”, което беше свалила от интернет.

– Добре, започваме.

Смени позата си на стола и се вгледа в изображението на малкия екран. На стените зад нея се виждаха две картини в рамки и сребриста лампа. Вляво от картините беше вратата към малкия коридор и останалата част на къщата.

Линда беше вискателна към снимките, дори към онези, които правеше за развлечение.

– Ммм, не, така не ми харесва – поклати глава тя.

Линда угаси осветлението в коридора зад нея, но остави запалена сребрилата лампа, която придаваше на изображението странен фонен блясък. Отново седна на стола, като този път се премести малко наляво. Блясъкът изчезна.

– Да, така е много по-добре, не мислиш ли?

В отговор котаракът примига бавно и сънено.

– Добре, хайде да се снимаме, преди отново да захъркаш, поспаланко.

Използването на „Размяна на лица” беше много лесно. Линда трябваше само да снима. Това беше всичко. Приложението мигновено разпознаваше двете лица на екрана, описваше червен кръг около всяко и после автоматично ги разменяше.

Линда взе Господин Бойнго и отново седна на стола.

– Така – каза тя и посочи екрана на мобилния си телефон. – Гледай там.

Котаракът имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да заспи, и пак се прозя мързеливо.

– Не, глупав котако, не гледай мен. Гледай там. – Отново посочи екрана и този път щракна с пръсти. – Звукът, изглежда, свърши работа. Господин Бойнго най-после се обърна и погледна право в телефона.

– Готови.

Без да губи време, Линда се усмихна лъчезарно и бързо натисна бутона за снимане.

Първият червен кръг се появи на екрана около нейното лице, но когато бързо последва вторият, Линда почувства, че в гърдите ѝ се сви нещо като турникет, защото приложението не го описа върху муцуната на котарака, а върху нещо в тъмния коридор зад нея.

2.

– Добър вечер на всички.

Въпреки че имаше помощта на микрофон и мощна аудиосистема от високоговорители, професорът по психология в Калифорнийския университет госпожица Трејси Адамс разбираемо заговори с по-силен глас от обикновено. Тя стоеше пред пълната до краен предел аудитория със сто и петдесет места и когато бърбеха толкова много оживени гласове, мястото звучеше като

огромен пчелен кошер. Публиката се състоеше не само от ентузиазирани студенти по криминология и криминална психология, но и от няколко други преподаватели, които също много се интересуваха да чуят лекцията тази вечер.

Пленителните зелени очи на професор Адамс зад старомодни очила „котешки очи” с черни рамки обходиха присъстващите.

– Ще започнем всеки момент, затова онези от вас, които още не са седнали, моля, намерете си места. Ще ви бъде много признателна – продължи тя, а после млъкна и търпеливо зачака.

Професор Адамс несъмнено беше интересна жена – интелигентна, привлекателна, интелигентна, харизматична, елегантна и интригуващо загадъчна. Не беше за чудене, че много от студентите ѝ, и момчета, и момичета, бяха влюбени в нея, да не говорим за някои от колегите ѝ. Тази вечер обаче професор Трејси Адамс не беше причината голямата зала за лекции, която се намираще в северозападната част на двора на Калифорнийския университет в Уестуд, да се пръска по шевовете.

Измина една минута, докато всички най-после се настаниха.

– Добре – каза тя. – Искам да ви благодаря, че дойдохте. Мога само да си мечтая за такова присъствие на всичките ми лекции...

В аудиторията се разнесе съдържан смях.

– Преди да започнем – продължи професор Адамс, – искам да ви представя малко информация за специалния гост тази вечер. – Очите ѝ за момент се отместиха към високия мъж с атлетично телосложение, който стоеше вляво от подиума.

Мъжът, който беше пхнал ръце в джобовете на панталона си, отвърна със свенлива усмивка.

Професор Адамс насочи вниманието си към записките пред нея на катедрата и после отново към публиката.

– Завършил е психология в Станфордския университет – започна тя. – Взима първата си научна степен на деветнайсет години. – Професор Адамс произнесе следващите три думи, като умишлено направи пауза между тях. – *С пълно отличие.*

В залата се чу изненадан шепот.

– Той взима докторска степен по анализ на престъпното поведение и биопсихология на все още крехката възраст двайсет и три години, пак от Станфорд. Дисертацията му, която е озаглавена „Авангардно психологическо изследване на престъпното поведение”, става и все още е задължително четиво в НЦАНП към ФБР. – Кратка пауза. – За онези от вас, които не знаят или са забравили какво означава абривиатурата НЦАНП, това е Националният център за анализ на насилствени престъпления към ФБР.

Тя прегледа записките си и после отново вдигна глава.

– Въпреки че няколко пъти са му предлагали позиция като специалист по изготвяне на профили на престъпници в отдел „Поведенчески анализ” в НЦАНП, гостът ни тази вечер не е приел предложението, и е предпочел да работи в лосанджелиската полиция.

Отново изненадано шушукане, този път по-силно.

Професор Адамс изчака аудиторията да утихне и след това продължи:

– Като член на силите на реда в този град той прави светкавична кариера и става най-младият детектив за всички времена в лосанджелиската полиция. Оттогава рекордът му на разкриване на престъпления е ненадминат.

Тя замълча отново, този път за ефект.

– Гостът ни тази вечер е многократно награждаван детектив от специалната секция „Убийства”, която е елитно подразделение на отдел „Обири и убийства”, и е създадена да разследва само серийни, изключително жестоки убийства, които изискват много време, експертно мнение и богат опит.

Професор Адамс вдигна показалец, за да наблегне на следващите си думи:

– Но това не е всичко. Въз основа на квалификацията си по психология на престъпното поведение и факта, че нашият хубав град, изглежда, привлича особен вид психопати...

Всички в залата се засмяха.

– ... гостът ни е назначен в още по-специализиран отдел на специалната секция „Убийства”. Всички убийства, които включват изключителен садизъм и жестокост, се определят от

лосанджелиската полиция като свръхтежки престъпления. Гостът ни тази вечер върши работа, за която повечето детективи в страната биха дали дясната си ръка да не вършат. Той оглавява отдел „Свръхтежки убийства” (ОСУ). – Тя се обърна и отново погледна мъжа, който стоеше встрани от подиума.

Сто и петдесет чифта очи проследиха погледа ѝ.

– Отне ми *много* време, докато най-после успях да го убедя да дойде в Калифорнийския университет като гост лектор и да ви говори по една от най-интересните теми в криминологията и криминалната психология – съвременния сериен убиец.

В аудиторията настъпи зловеща тишина.

– Тази вечер с огромно удоволствие ви представям детектив Робърт Хънтър от лосанджелиската полиция.

Публиката избухна в аплодисменти.

Професор Адамс направи знак на Хънтър да се приближи до нея.

Детектив Хънтър извади ръце от джобовете си и бавно изкачи трите малки стъпала, водещи към подиума. Погледна Трейси Адамс, която му отправи вдъхваща доверие усмивка, последвана от много чувствено, но почти незабележимо намигане. Той отмести поглед към аплодиращите го студенти и стеснително наведе глава. Не беше свикнал с тези неща.

– Успех – прошепна професор Адамс, даде му микрофона и напусна подиума по същия път, по който беше дошъл Хънтър.

Той изчака, докато аудиторията утихна.

– Бих искал да започна, като благодаря още веднъж на всички, които сте тук. Трябва да призная, че не очаквах толкова много хора.

Сега беше ред на Хънтър да погледне професор Адамс.

– Мислех, че ще говоря пред двайсет, най-много двайсет и пет студенти.

Присъстващите отново се засмяха.

Трейси Адамс се усмихна и повдигна рамене.

– Преди да започна, моля, позволете ми да ви обясня, че не съм добър оратор и определено не съм преподавател, но ще се постарая да ви разкажа онова, което знам, и да отговоря на въпросите ви.

Публиката отново избухна в аплодисменти.

Хънтър не беше сигурен какви са познанията на студентите и затова започна с някои основни определения – разликата между сериен убиец, спонтанен убиец и масов убиец. Подкрепи обясненията си с няколко примера на престъпни деяния, извършени наскоро в Съединените щати.

Той продължи, като представи на студентите списък от седем точки на етапите на серийния убиец, от така наречената Фаза на аурата – самото начало, когато бъдещият убиец започва да губи връзка с реалността, до депресията – големият емоционален срив, който в повечето случаи следва акта на убийството.

– Преди да преминем по-нататък – каза Хънтър, когато приключи с обясненията за последната фаза, и гласът му придоби много по-сериозен тон, – когато говорим за серийни убийства, най-важното нещо, което бих искал да запомните, е, че...

Той млъкна и бръкна в джоба си.

– Извинете – рече Хънтър и вдигна дясната си ръка към заинтригуваните слушатели. – Един момент. – Той изключи микрофона и го сложи на подиума, а после каза по мобилния си телефон. – Детектив Хънтър, ОСУ.

Докато слушаше обаждания се от другия край на линията, очите му намериха Трейси Адамс. Думите бяха излишни. Тя разгада изражението му. Случвало ѝ се беше да е до него, когато той бе получавал подобно обаждане.

– Не може да бъде – недоверчиво измърмори професор Адамс, а после отново се качи на подиума и се приближи до Хънтър. – Защо ли не съм изненадана, че това се случва точно тази вечер?

Робърт приключи с обаждането и се обърна към нея.

– Ужасно съжалявам, Трейси – каза с тих и сдържан глас. Видя разочарованието ѝ. – Трябва да тръгвам.

Тя кимна с разбиране.

– Няма проблем, Робърт. Върви. Ще обясня на студентите.

Хънтър бързо слезе от подиума. Професор Адамс взе микрофона, въздъхна тежко и се обърна към озадачената публика.